

IN INVIERE NU ESTE NICI O OSANDIRE

În timp ce stăm în picioare, să deschidem Biblia a [Ioan 5.24](#):

„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”

„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică.”

Aici nu scrie: „Va primi Viață veșnică”, ci *„are Viață veșnică.”* Așadar, dacă auziți Cuvântul Său și credeți în Cel ce L-a trimis, voi aveți deja Viața veșnică.

„...și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la Viață.” Acesta este un verset de care ne putem ține și să spunem: „Aceștia suntem noi! Noi suntem chiar aici!” Aleluia! Noi avem deja Viața veșnică pentru că am auzit Cuvintele Sale și am crezut în Cel ce L-a trimis. Noi avem Viața veșnică și am trecut de la moarte la Viață, ceea ce înseamnă că nu mai așteptăm să se întâmple ceva anume, pentru că s-a întâmplat deja.

Să mergem în [Marcu 16](#). Mai am câteva notițe rămase din mesajul de duminica trecută, la care doresc să ajung și aș vrea să ating câteva dintre ele acum. Amin!

[Marcu 16](#) începe cu cuvintele:

„După ce a trecut ziua Sabatului...”, femeile au mers la mormânt dimineața devreme, la răsăritul soarelui. Aceasta nu s-a întâmplat în ziua a șaptea, ci în [ziua a opta](#), în ziua următoare de după Sabat, în noua zi sau cum vrem s-o numim. Să ținem minte deci, că aceasta s-a întâmplat după ziua a șaptea. Aleluia!

Așadar, aceasta ne poziționează pe noi și învierea, pentru că învierea nu a avut loc în ziua a șaptea, ci după ziua a șaptea. Aleluia!

Să citim de la versetul 9:

„(Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci.

Ea s-a dus și a dat de știre celor ce fuseseră împreună cu El, care plâneau și se tânguiau.

Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o.” (v. 9-11).

Noi am văzut că tot ceea ce am găsit în Scriptură se află acolo cu un scop, are o însemnătate, pentru că Dumnezeu nu a făcut nimic la întâmplare.

Îmi place faptul că aici scrie din nou:

„Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii...”

Vedeți? Isus nu a fost înviat în șapte, ci după ce s-a încheiat șapte.

În continuare citim: „...S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena.” Vedeți, El S-a arătat mai întâi unei femei, nu unui bărbat, iar prima femeie căreia I S-a arătat a fost Maria Magdalena, *din care scosese șapte draci*. Diavolii necredinței din cele șapte epoci ale Bisericii au fost scoși afară din această femeie (biserică), iar după ce a făcut aceasta, ea a fost aceea căreia i S-a arătat. Atunci, ea s-a dus și le-a spus celorlalți că ea este femeia căreia i S-a arătat El, femeia care a biruit deja șapte diavoli și care purta atunci Mesajul. Aleluia!

Puteți vedea ziua în care trăim? Aici nu se întâmplă nimic din greșeală sau din întâmplare, ci totul este exact cum trebuie să fie.

De ce i S-a arătat El mai întâi Mariei Magdalena, ci care scosese șapte draci și nu celorlalți? Pentru că atunci când a înviat, El a venit la Biserică, la Mireasă, la cea din care izgonise diavolii din cele șapte epoci ale Bisericii, Ea fiind cea care poartă Mesajul.

Să mergem la Romani 4.16-17:

„De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,

după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.”

El a venit și a adus făgăduința credinței la sămânța credinței. Și care a fost credința lui Avraam? El a crezut în Cel care învie morții și cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi, din pricină că trupul lui era mort. Puterea lui Avraam de a avea un fiu era moartă, izvorul vieții sale era mort, când a venit Dumnezeu la el. Avraam era mort, dar a fost adus la viață ca să poată avea fiul făgăduit, iar trupul lui a fost salvat. Acolo a existat o Putere de aducere la Viață care a fost eliberată peste trupul lui Avraam, părintele credinței, pentru că urma să existe o Putere de aducere la Viață care avea să fie eliberată peste noi.

Viața lui nu mai exista, iar Sara nu mai putea să dea naștere unui fiu, ceea ce înseamnă că erau morți, nu mai erau capabili să conceapă fiul, dar atunci a venit Puterea de aducere la Viață. Când? Atunci când Dumnezeu a venit la ei în trup de carne și le-a spus tainele inimii. Când El a stat cu spatele la cort și i-a putut spune Sarei că a râs în timp ce era în cortul de la spatele Lui, când le-a cunoscut numele deși cu câteva zile în urmă numele lui Avram fusese schimbat în Avraam și numele soției sale în Sara. Vedeți? Dumnezeu a luat o bucată de pământ și a făcut din ea un vas în care a intrat, iar când a venit jos, a vorbit unui popor separat, care erau înșă ca și morți. Dar prin aducerea Cuvântului, avea să vină o Putere de aducere la Viață care avea să producă o înviere. Amin! Înnoirea vieții.

„Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit - avea aproape o sută de ani - nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,

deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească.

De aceea, credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire”.

Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”,

ci este scris și pentru noi, căroră, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce

credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru,

care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.” (v.18-25).

Aș vrea să mai citim din câteva locuri, dar în timp ce mergem mai departe, aș vrea să nu pierdeți din minte versetul acesta:

„...care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.” (v. 25).

Să mergem la Ioan 12.44-50. Aici, Domnul Isus a așezat un principiu foarte simplu pe care dorim să-l înțelegem, iar dacă îl vom înțelege, vom înțelege o mulțime de lucruri:

„Iar Isus a strigat: „Cine crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine.

Și cine Mă vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric.

Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec, căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea.

Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.

Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc.

Și știu că porunca Lui este viața veșnică.”

Așadar, Isus spunea ceea ce îi dădea Tatăl să spună și El a zis: „Și știu că porunca Lui este viața veșnică. Dacă primiți aceasta, Îl primiți pe Cel ce M-a trimis.”

„De aceea, lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.” (v. 50).

Așadar, Isus a așezat aici un principiu. El a spus:

„Cine crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine. Și cine Mă

vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun, și știu că porunca Lui este viața veșnică.”

Deci, Isus a așezat un principiu care continuă și în ziua noastră, pentru că noi știm că Isus era Cuvântul manifestat, iar acum, când vedem Cuvântul manifestat, noi nu vedem numai aceasta, ci și pe Cel ce L-a trimis. Amin! Noi nu credem numai Cuvântul manifestat, ci și pe Cel ce L-a trimis, iar a primi aceasta înseamnă să primim Viață. Este un principiu important de înțeles.

Acum aș vrea să intrăm în ceea ce doresc cu adevărat să intrăm. Este vorba de Ioan 8, iar mai întâi aș vrea să punem o temelie.

Fratele Branham a spus că noi trebuie să-L înțelegem pe Dumnezeu în numerologia Sa, chiar și în ce privește capitolele și versetele biblice. Este uimitor că în Ioan 7, capitolul asupra căruia ne-am concentrat data trecută, ei au avut cea de-a șaptea sărbătoare și se părea că Isus nu avea să Se urce la Templu. Frații Lui nu credeau în El, iar El le-a spus că de data aceea nu va merge la Ierusalim, dar în cea de-a șaptea zi a sărbătorii, S-a urcat în taină, pentru că în epoca a șaptea a Bisericii, El a venit în taină, ziua a șaptea a zi a sărbătorii. Astfel, ei nu au știut că Fiul omului a fost în acest om din Kentucky, într-un fiu al omului. El a venit în taină în cea de-a șaptea epocă și a început să le vorbească, să le frângă Cuvântul, iar atunci ei au spus: „Cum poate vorbi așa deoarece știm că nu este un om învățat?”

Prieteni, noi știm că fratele Branham a avut doar șapte clase. El nu a avut parte de o educație formalistă, teologică sau de seminar, deci cum a fost posibil ca un astfel de om să frângă Cuvântul în felul cum a făcut-o, să înțeleagă greaca și ebraica, să înțeleagă profețiile Vechiului Testament și să le lege de Noul Testament sau cum a putut înțelege sărbătorile? Cum a putut să pună totul cap la cap?

Vedeți, ei nu au înțeles Cine era Cel care a venit în taină la sărbătoare. Dacă ar fi știut că Cel care a venit în taină la sărbătoare era Cuvântul Însuși, nu ar fi fost uimiți de ceea ce învăța El și cum făcea aceasta. Cum putea El să învețe dacă nu era învățat? El nu avea nevoie să învețe cuvintele lor pentru că era Cuvântul, iar la a șaptea sărbătoare a venit în taină acolo, în ziua cea mai mare a acestei sărbători.

„În ziua din urmă, care era ziua cea mare a praznicului...”

„Ziua de pe urmă” a praznicului sau „ultima zi”, nu era ziua a șaptea, ci era ziua a

opta.

Așadar, la cea de-a șaptea sărbătoare avem șapte zile, iar acum, noi ne-am întors din nou la un ciclu de șapte și șapte. Am înțeles aceasta? Aș dori să mergem pas cu pas deoarece vreau să nu pierdem nimic. Noi am abordat de mai multe ori acest lucru, dar duminica trecută lucrurile au început să vină atât de repede încât am împachetat o mulțime de lucruri într-un pachet, iar acum aș vrea să nu pierdem nimic din acesta. Fiecare părticică din el este minunată, iar faptul că acest Cuvânt devine viu, face ca noi să putem vorbi toată ziua despre un verset. Noi putem săpa și vorbi cât este ziua de lungă despre aceasta, din Geneza până în Apocalipsa, de aceea nu doresc să pierdem nimic, iar mai întâi aș vrea să ne oprim puțin și să vorbim despre „șapte și șapte”, pentru că de fiecare dată când vin împreună „șapte și șapte” este pe cale să înceapă ceva.

Dacă vă amintiți, noi am vorbit despre faptul că în călătoria Exodului, când au ajuns în țara făgăduită, copiii lui Israel au dat de Ierihon și au mers în jurul lui timp de șapte zile. Timp de șase zile, ei au înconjurat cetatea câte o dată în fiecare zi, dar în ziua a șaptea au înconjurat-o de șapte ori.

Așadar, aici avem din nou șapte și șapte, iar când încheiem șapte și șapte, când acesta este înfăptuit, sună o Trâmbiță a Jubileului.

Astfel, când preoții au sunat din Trâmbița Jubileului și poporul a strigat, zidurile s-au prăbușit, iar poporul a urcat în țara făgăduită. Amin! Apoi, aceeași Trâmbiță a Jubileului, lobelul, a sunat din nou în Levitic 25 și 27. Noi știm că Dumnezeu a dat prin Moise o Lege conform căreia fiecare om care se vindea rob pentru că avea o datorie sau ajungea în robie din alte motive, putea să fie liber la fiecare șapte ani, pentru că era un an al eliberării. Așadar, după șase ani, când Trâmbița vestea al șaptelea an, orice israelit putea să fie liber.

Aceasta așeza temelia pentru epocile bisericilor pentru că au existat șapte epoci, iar în fiecare dintre ele a exista o cale prin care copiii lui Dumnezeu puteau fi liberi. În fiecare epocă a Bisericii avea să sune o trâmbiță, printr-un mesager, iar poporul lui Dumnezeu putea fi eliberat din robie.

Dar la sfârșitul a șapte cicluri de șapte, la sfârșitul celor șapte Sabate, la sfârșitul celor șapte ori șapte ani, se ajungea la patruzeci și nouă, când nu mai era doar un an al eliberării. Dar ce urma după șapte cicluri de șapte? Suna Trâmbița Jubileului.

Ce este Jubileul? **Jubileul nu este numai o eliberare din robie.** În epocile bisericilor a existat numai o eliberare din robia nicolaită, o eliberare din robia doctrinelor, crezurilor și dogmelor, pentru că la fiecare ciclu de șapte ani exista o eliberare. Amin! Dar **la sfârșitul ciclului de șapte ori șapte, nu mai era doar o eliberare din robia denomițiilor și a doctrinelor, ci avea să fie o eliberare și o restituire, o întoarcere la moștenirea originală, la pământul original, în locul original.**

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul celor șapte epoci ale Bisericii, când am ajuns la încheierea a șapte cicluri de șapte: noi am avut o Trâmbiță a Jubileului care a sunat prelung în Apocalipsa 10, iar acum noi nu am fost eliberați numai din robia învățăturilor omenești, ci am fost readuși înapoi la credința părinților noștri apostoli. Astfel, ne-am întors la moștenirea noastră originală, la pământul nostru, la moștenirea părinților noștri, care le-a fost dată de Dumnezeu ca să locuiască în ea, s-o stăpânească și să beneficieze pe deplin de ea. **Noi am fost eliberați ca să ne întoarcem înapoi la aceasta.**

Așadar, acum a venit Isus. Ei erau la sfârșitul ciclului de șapte, fiindcă au existat șapte sărbători ale răscumpărării, iar El a venit la mijlocul celei de-a șaptea sărbători, exact așa cum s-a întâmplat cu slujba fratelui Branham, care a apărut la mijlocul celei de-a șaptea epoci a Bisericii.

Ce a făcut El? A venit la sărbătoare în taină. Astăzi, El a predicat și a frânt Cuvântul, iar ei au zis: „Cum poate vorbi așa un om cu șapte clase? Ce școală a urmat?” Ce făcea El? Repeta ciclul.

Așadar, El a apărut în taină, la încheierea celor șapte zile a celei de-a șaptea sărbători.

Noi am avut șapte cicluri de șapte. Șapte și șapte din nou, adică patruzeci și nouă. Ce avea să facă El atunci? El avea să pășească afară în ultima zi a acestei a șaptea sărbători, pentru că sărbătoarea aceasta este diferită de celelalte sărbători. Sărbătoarea corturilor ținea șapte zile, dar după aceea mai exista încă o zi care era numită „ziua cea mare, ziua a opta sau o nouă zi.” Aleluia! Cele șapte sărbători preumbresc domnia din Mileniu. Dar după Mileniu, noi pășim în veșnicie, unde vom avea un cer și un pământ nou.

Dar aici vedem că Isus a venit la sfârșitul celei de șaptea sărbători și a pășit dincolo de aceasta în ziua a opta, iar atunci a strigat: „*Dacă însetează cineva, să*

vină la Mine și să bea, iar din pântecul lui vor curge râuri de apă vie.” Ce este aceasta. Încheierea unui nou ciclu de șapte și șapte. Ce se întâmplă când ajungem la șapte ori șapte? Are loc nu numai o eliberare, ci o restituire, înapoi la original!

Acum vom merge mai departe, dar vă rog să nu pierdeți ceea ce s-a spus, pentru că aceasta nu este doar matematică, doar cifre, nu este un joc al numerelor, ci este răscumpărarea, este ciclul pe care Dumnezeu l-a așezat în Vechiul Testament și pe care a continuat să-l simbolizeze, este tot tiparul eliberării, până când a ajuns în ziua noastră, în care El a păstrat același tipar.

Prieteni, dacă înțelegem tiparul, vom ști unde ne aflăm. Noi nu suntem în ziua a șaptea, în a șaptea sărbătoare, în a șaptea epocă a Bisericii, ci am trecut dincolo de aceasta, în cea de-a opta zi, iar El a spus: *„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.”* Când a spus El aceasta? În predicarea celor șapte Tunete, când Trâmbița Jubileului a sunat pentru noi. Aleluia! Nu sunt clișee, fraze sau operații matematice care au nevoie de clarificare, ci aceasta este răscumpărarea noastră, eliberarea, este ceea ce ne-a adus înapoi la credința părinților de la Rusalii. De unde știm noi unde ne aflăm? Pentru că aceasta este în toată Biblia. Aceasta ne dă încredere și curaj în ziua în care trăim și putem să ne confruntăm și cu uriași pentru că acest lucru este în Cuvânt. Tiparul este așezat acolo, este solid, de nemișcat și de nezguduit, iar noi suntem aici împlinind o parte din tipar. Iar dacă știm unde ne aflăm în tipar, nu avem de ce să ne mai temem.

Acum vom merge în Ioan 8, pentru că ceea ce am spus până acum se petrece în capitolul 7. În cea de-a șaptea săptămână, la sfârșitul celor șapte zile, El vine și face acest anunț. Aș vrea să mergem în capitolul 8 și aș vrea să fiți atenți pentru că intrăm în eliberare, în restituire, ne întoarcem înapoi.

Ioan 8.1-11:

„Isus S-a dus la Muntele Măslinilor.

Dar, dis-de-diminează, a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos și-i învăța.

Atunci, cărturarii și fariseii l-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului

și au zis lui Isus: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea

preacurvia.”

Dacă ei o prinseseră săvârșind preacurvia, înseamnă că o prinseseră asupra faptului și că nu exista nici o umbră de îndoială cu privire la aceasta. Deci, nu era vorba de o acuzație, ci fusese prinsă săvârșind actul propriu-zis.

„Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?”

Vedeți, ei citau Cuvântul în fața Cuvântului și încercau să prindă Cuvântul cu Cuvântul, dar așa ceva nu se putea.

„Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui. Dar Isus S-a plecat în jos și scria cu degetul pe pământ.

Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.”

El cunoștea Cuvântul mai bine decât ei și nu avea să devieze de la El. Ei foloseau Legea lui Moise și încercau să-L prindă cu ceva ca să-L poată acuza, dar El scria ceva cu degetul pe pământ. Mi-ar plăcea să știu ce a scris El. Legea lui Moise spunea: „Dacă un bărbat și o femeie erau prinși săvârșind actul preacurviei, amândoi trebuiau luați și omorâți cu pietre”, dar aici, ei au adus-o doar pe femeie. Cum se face că au prins-o numai pe ea și nu și pe el? Înseamnă că ei întindeau o capcană. Ei au spus că au prins-o pe femeie săvârșind preacurvia, ceea ce înseamnă că trebuia să existe și un el. Dar unde era el? Eu nu știu, dar poate Isus scria numele lui sau poate scria versetul din Legea lui Moise care spunea: „Dacă un bărbat și o femeie erau prinși săvârșind actul preacurviei...” Eu nu știu ce a scris El, dar indiferent ce a scris, Isus a spus apoi că cel care nu are păcat, să arunce primul cu piatra, iar ceea ce a scris și ceea ce a spus, i-a determinat să-și schimbe pornirea.

Când El a spus: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.”, dintr-o dată, a rămas un singur Om care putea să arunce cu piatra în acea femeie. Amin? Isus a spus: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.”, El fiind Singurul de acolo care nu avea păcat. Noi știm că atât femeia, cât și pârâșii ei aveau păcat, pentru că atunci când El a rostit aceste cuvinte, au plecat de acolo unul câte unul, începând de la cel mai bătrân până la cel mai tânăr. Toți erau păcătoși și toți erau prinși în păcat, așa că exista Unul

singur care putea să arunce cu piatra în femeie, iar Acesta era Isus Hristos. Amin! Dar El a zis: „*Eu nu am venit să judec lumea, ci am venit să dau Viață, dar voi vă judecați singuri când refuzați Viața.*”

Așadar, El era singurul care putea să arunce cu piatra.

„*Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.”*”

Apoi, S-a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ.

Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni până la cei din urmă. Și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.

Atunci, S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: „Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?”

„Nimeni, Doamne”, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.”)

El era Singurul care putea să arunce cu piatra, dar nimeni nu putea fi judecat fără mărturia a doi sau trei martori, și iată că toți martorii plecaseră pentru că El spusese: „Singurul căruia îi este îngăduit s-o judece este cel fără păcat.” Prin aceste cuvinte, El S-a făcut Singurul care putea face judecata. Dar Legea Sa spunea că nici un om nu putea fi judecat fără mărturia a doi sau trei martori, ceea ce înseamnă că El nu a avut de ales și a lăsat-o să plece.

Vedeți, Isus a scăpat de acuzatori. Prin Cuvântul Său, prin neprihănirea Sa, prin înțelegerea Sa asupra Cuvântului, El a scăpat de acuzatori, de aceea, este scris că atunci când Mireasa urcă mai sus, diavolul, pârașul fraților, trebuie să vină jos. Cine se ocupă de pârașul fraților? Când noi vom ajunge sus, el nu va mai fi acolo. Cine va fi acolo să vă acuze? Nimeni. Aleluia! De aceea, când vom ajunge la judecata de la tronul alb, cei neprihăniți vor judeca pentru că numai cei fără păcat pot arunca prima piatră, iar Mirele și Mireasa, Cei ce stau pe tron, sunt fără păcat.

Când Mireasa urcă, Satan este izgonit din ceruri, este aruncat pe pământ, ceea ce înseamnă că Acolo nu va mai fi nimeni care s-o acuze. Vedeți, diavolul este cel care săvârșea preacurvia. El încerca să ia Mireasa lui Isus Hristos și să săvârșească preacurvie, apoi voia s-o acuze înaintea Tatălui: „A fost prinsă săvârșind

preacurvie!” Dar unde este bărbatul? Cu cine săvârșea preacurvia?

Dacă el continuă să vă acuze, va sfârși prin a se condamna pe el însuși, pentru că Dumnezeu Se ocupă de pârâșul fraților.

Când a ajuns pe tron, Estera era fericită că fusese aleasă și că era căsătorită, dar nu a realizat că viața ei era încă în pericol. Ați fost aleși? V-ați căsătorit? Vedeți? Noi suntem ca Estera, aleși și căsătoriți, dar ea nu a înțeles că deși fusese aleasă și era căsătorită, viața ei era încă în pericol pentru că exista un plan făcut de Haman. Haman făcuse un plan și întinsese o capcană; el era pârâșul fraților, el îi pârâ înaintea împăratului și zicea: „Există un popor care nu urmează legile tale și are niște obiceiuri ciudate, de aceea ar trebui să scriem o lege...” Ce făcea el? Haman era pârâșul fraților și le-a întins o capcană.

Atunci, Mardoheu s-a dus la Estera și i-a spus: „Ascultă, Estero, să nu crezi că tu vei fi cruțată în palatul împăratului! Să nu crezi că dacă ai fost aleasă și ești căsătorită, vei scăpa, pentru că Haman este acolo și a pus la cale un complot!”

Acesta este motivul pentru care Estera trebuie să scape de Haman!

Estera nu numai că era aleasă și căsătorită, dar era și singura din împărăție care putea să-l demaște pe Haman.

Nu este suficient ca noi să fim aleși și căsătoriți, ci trebuie să ajungem la o eliberare totală pentru ca Împăratul să vină și să preia controlul nostru, iar Haman să fie scos din scenă. Ce va face El? Împăratul păcii îl va zdrobi în scurtă vreme pe Satan sub picioarele voastre. Aceasta va fi lucrarea Miresei.

Estera a fost cea care a plâns înaintea împăratului, care l-a invitat pe împărat la ospățul ei și care l-a demascat pe Haman. Noi știm că ea l-a demascat pe Haman și că acesta a fost spânzurat de propria sa spânzurătoare.

Prieteni, acest diavol se va spânzura singur de propria sa spânzurătoare. Când? Atunci când Estera va înțelege că se află în poziția ei, pentru că ea trebuie să-și vadă poziția. Când a venit Mardoheu la ea, Estera nu-și înțelegea încă poziția, așa că i-a spus: „Dacă voi intra nechemată, voi fi ucisă.” Atunci ea era timidă și temătoare și a spus: „Înainte ca să pot intra la împărat, trebuie să mă rog și să postesc.” Dar când a intrat, împăratul i-a întins imediat sceptrul arătând că a primit trecere înaintea lui, iar primul lucru pe care l-a spus, a fost: „Care este cererea ta?

„Îți voi da orice vei cere, chiar și jumătate din împărăția mea...” Ea nu a înțeles că nu era una din multele femei, ci era moștenitoare împreună cu el. Estera nu a realizat care era poziția ei. Trecuse prin alegere, trecuse prin alegerea unei mirese și se căsătorise într-o unire invizibilă, dar încă nu înțelegea care era chemarea ei, care era poziția ei și scopul pentru care se afla acolo. Mardoheu i-a spus: „Tu ai fost aleasă pentru un astfel de timp ca acesta.”

De ce se află Mireasa aici? Pentru zdrobirea, pentru nimicirea diavolului. Isus Se va ocupa de pârâșul fraților, așa că acolo sus nu va mai fi nimeni care s-o acuze. Aleluia!

Noi am citit din capitolul 8, unde scrie că o femeie a fost prinsă în preacurvie și toți fariseii au îndreptat degetul spre ea și au acuzat-o. Ei știau ce făcuse ea și la fel știa ea. Și Isus știa ce făcuse ea pentru că i-a zis: „*Du-te și nu mai păcătu!*” Amin! Vedeți, femeia urma să primească iertarea deplină chiar acolo.

Dar noi? Noi știm ce am făcut, diavolul știe ce am făcut și sunt și alți oameni care știu ce am făcut, dar când venim în prezența lui Isus Hristos, El are un fel aparte de a se ocupa de cei învinuiți. Vedeți, El poate să Se uite la noi și să spună: „*Nici Eu nu te osândesc. Du-te și nu mai păcătu!*” Când face aceasta? Când se termină șapte și ajungem la opt.

În Romani 8.1 scrie:

„Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”

Estera a avut nevoie de ceva timp pentru a înțelege acest verset.

Prima dată, ea nu s-a simțit vrednică fiindcă nu fusese cineva, nu fusese chemată înaintea împăratului și împăratul nu-i ceruse să facă acel lucru, ci a fost ceva ce era nevoită să facă. Apoi, a înțeles că l-a mulțumit pe împărat.

Când s-a apropiat prima dată de împărat, ea, slujnicele și poporul ei au postit, apoi a intrat cu teamă și cutremur în prezența lui, dar când a intrat a doua oară, ea a apărut pur și simplu. Nu a mai exista o poruncă de trei zile de post, nici Mardoheu și ceilalți nu au mai postit, ci ea s-a dus pur și simplu la împărat. Ce învăța ea? Poziția ei. Ea înțelegea: „El mă iubește și mă dorește.”, și de două ori, ei i-a oferit orice dorea ea, chiar și jumătate din împărăție. De ce? Pentru că ea era

moștenitoare împreună cu el. Ea avea o poziție diferită și a realizat căderea lui Haman. Vedeți? Soția împăratului, fecioara aleasă, femeia căsătorită cu împăratul a fost cea care a provocat căderea și nimicirea lui Haman.

Începem să vedem poziția noastră și să ne placă? Vreți să mergeți înaintea Împăratului și să spuneți: „N-ai vrea să vii în casa mea fiindcă am un ospăț? Vino în casa mea și bucură-te de bunătatea vinurilor alături de mine. Vino și sărbătorește cu mine pentru că vreau să vorbim ceva. Peste fiul meu, peste fiica mea, în viața mea există un Haman și vreau să-l dau pe față pentru că nu mai poate rămâne aici. El vrea să-mi ia viața, Împărate, vrea să-mi nimicească viața!”

Prieteni, el se va spânzura singur.

„Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”

Noi am văzut că Estera a trecut de la frică și cutremur, la curajul de a veni și a face o cerere înaintea împăratului. Ea nu-și cunoștea încă poziția, dar l-a invitat în casă, l-a rugat să vină la ospăț: „Vino la ospățul dat de mine”, iar el a venit. Ei au avut o sărbătoare, iar la sfârșitul ei l-a invitat din nou: „Vino și mâine”, și el a venit.

Apoi, după ce Haman a fost spânzurat, a fost alt un timp în care exista un decret, o lege. Atunci ea s-a apropiat din nou de împărat, dar de data aceasta fără frică și cutremur, fără post. Ea a intrat înăuntru și el i-a întins sceptrul din nou. Și dintr-o dată, ea a început să înțeleagă: „Legea nu se va aplica împotriva mea. El m-a acceptat deja ca preaiubita lui și mi-a întins sceptrul de două ori, deci nu am nici un motiv să cred că nu-l va întinde și a treia, a patra, a cincea sau a mia oară. El nu mi-a întins doar sceptrul, ci mi-a oferit și jumătate din împărăție.”

Dacă vorbim despre teama că nu vom primi trecere, noi putem avea sceptrul și jumătate din Împărăție.

A treia oară când Estera a vorbit cu împăratul ca să-i spună cererea ei, vedem că nu a mai trebuit să meargă la împărat, ci stătea exact lângă el. Vedeți, Estera nu a fost pusă nici o clipă deoparte de către împărat, ci ea nu și-a înțeles de la bun început poziția.

Împăratul nu ne-a pus niciodată deoparte și nu ne-a făcut niciodată să ne temem și să tremurăm când l-am adus o cerere; Isus Hristos nu ne-a făcut niciodată să

simțim că nu putem veni la El ca să cerem ce dorim; nu El ne-a făcut să simțim aceasta, ci am fost eu și voi. Dar cine? Concepția noastră greșită, părerile noastre greșite, teama noastră. Așadar, problema este la noi, nu la El.

Acolo a fost înțelegerea greșită a Esterei.

Noi nu am fost ținuți niciodată pe loc de Isus Hristos; El nu ne-a spus niciodată să așteptăm și nu ne-a zis: „Nu poți veni chiar acum la Mine!”, ci de fiecare dată când ne-am apropiat de El, Și-a întins întotdeauna sceptrul:

„Ce dorești? Îți voi da orice ceri și jumătate din Împărăție pentru că ești moștenitoare împreună cu Mine.”

„Vino și mâine.”

„Ce dorești?”

„Aș vrea să te ocupi de Haman.”

El a venit și a doua zi: „Ce dorești?”

„Aș vrea să te ocupi din nou de Haman, de bătrânul Haman!” Și vom continua să-l menționăm pe Haman până când va fi terminat. De ce? Pentru că slujba, chemarea Miresei este să-l termine pe Haman. Înțelegeți? Slujba noastră este să ne ocupăm de diavol, fiindcă am fost chemați să-l nimicim!

Aceasta ne spune Cuvântul: „*Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.*” (1Ioan 3.8), iar fratele Branham a spus că Trupul Lui va face la fel.

Prieteni, noi nu trebuie să ne apropiem de Împărat tremurând și întrebându-ne: „Oare vom primi trecere?”, pentru că am primit trecere ca și lubită a Sa. Acum, noi trebuie să ne apropiem și să spunem: „Doamne, am o problemă cu Haman. Tu ai spus că sunt Soția Ta, mi-ai dat făgăduințele Tale și mi-ai spus că pot avea jumătate din Împărăție, dar Haman ține aceasta departe de mine!”

Noi trebuie să ne ocupăm de Haman, pentru că femeia i-a adus nimicirea.

Să citim mai departe din Romani 8:

„*De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce*

iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.

Căci, pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel Întâi Născut dintre mai mulți frați.

Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat, și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți, iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” (v.28-30).

Noi suntem deja proslăviți. Lăsați Cuvântul să schimbe părerea pe care o aveți despre voi înșivă; lăsați Cuvântul să schimbe apropierea voastră de Împărat.

„Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (v. 31).

Poate fi cancerul împotriva noastră? Poate fi teama sau frica împotriva noastră? Problemele de familie? În nici un caz! Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?

Haman credea că avea o capcană întinsă, dar nu a inclus-o în ecuație pe soția împăratului. El nu a văzut relația deosebită pe care o avea cea aleasă și nu a ținut cont de aceasta în planurile lui, de aceea a dat greș.

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”

Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!

Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (v. 32-34).

El a fost jertfit pentru greșelile noastre, dar a fost înviat pentru neprihănirea noastră. Lăsați-mă să spun lucrurile mai clar.

Lui nu-i este îngăduit nici măcar să aducă acuzații împotriva noastră, nu ne poate acuza de nimic. El nu ne poate acuza de fărădelege.

Femeia despre care am citit, săvârșise actul preacurviei, dar a plecat eliberată după ce Isus i-a spus: *„Du-te și nu mai păcătui!”* Ea a fost prinsă făcând aceasta,

dar nu a trebuit să meargă la Templu, să se târască pe genunchi, să postească timp de zece zile, să jertfească zece boi, miei sau două turturele, ci tot ce a trebuit să facă a fost să accepte ce a spus Isus. Tot ce a trebuit să facă ea, a fost să accepte iertarea care i-a fost dăruită și astfel a putut pleca eliberată pe deplin. Femeia nu a trebuit să meargă la preot și să ardă tămâie, ci a trebuit să accepte ceea ce venea din gura Profetului. Aleluia!

Cine ar vrea să se mai întoarcă la preoție și să spună: „Ce trebuie să fac pentru a îndrepta aceasta?” Cine ar vrea să sară prin gropi, să se târască pe genunchi, să sufere pedepse? Ea nu a trebuit să facă nimic din toate acestea, ci a trebuit să-L accepte doar pe Cel care o ierta. Când? În capitolul 8. Cine putea s-o acuze de ceva? Acolo nu exista nici un acuzator.

Prieteni, noi am ajuns în ziua în care nu există nici un acuzator acolo. De ce? Când Ea merge în sus, pârâșul coboară în jos, iar Ea urcă deja. Noi putem vedea aceasta pretutindeni în jurul nostru, putem vedea în viața noastră: coborârea lui Hristos înseamnă urcarea Miresei. Ea merge în sus printr-un Strigăt, un Glas și o Trâmbiță, iar pe măsură ce Ea merge în sus, pârâșul coboară jos și putem vedea că nu mai are mult timp pentru că adună o mulțime în jurul oștirii sale. El se teme, prieteni. Știrile ne spun că el se teme. Rusia are un nou arsenal de arme nucleare. De ce? Pentru că el se teme. Papa adună toți „frații răzleți”. De ce? Pentru că el se teme, pentru că Mireasa merge în sus, dar el coboară de acolo.

În Pecetea întâi scrie:

„Cum poate spune cineva că Mireasa merge în Necaz? Eu nu pot înțelege aceasta. Ea este luată din Necaz. Dacă Biserica a fost judecată, iar ei s-au judecat singuri și au acceptat Sângele, cum poate să judece Dumnezeu un om care este desăvârșit, fără păcat?”

Ce ziceți dacă încercăm aceasta atunci când vine Haman și bate la ușa noastră zicând: „Cum poți mergi așa înaintea lui Dumnezeu? Nu știi cine ești? Te-am văzut cum ai strigat la copiii tăi și ai făcut cutare și cutare lucru!”

Spuneți-i: „Nu mă interesează ce ai văzut tu, ci ceea ce a văzut Dumnezeu, iar el a auzit glasul meu care s-a ridicat prin Sânge. El nu vede nimic din toate acestea; totul este sub Sânge pentru că m-am pocăit și am pus totul înaintea Lui, iar acum nu mai am păcat. Mireasa trebuie să înceapă să se comporte așa cum s-a comportat Estera la sfârșit, nu la început.

....cum poate să judece Dumnezeu un om care este desăvârșit, fără păcat?

Voi spuneți: „Nu există un asemenea om!”

Fiecare credincios născut din nou, fiecare credincios adevărat, este pe deplin și absolut fără păcat înaintea lui Dumnezeu.”

Ne mai temem noi acum să mergem înaintea Împăratului? Noi am primit deja trecere înaintea Lui și El ne vede desăvârșiți, fără pată și frumoși.

„El nu se încrede în faptele sale, ci în Sângele lui Isus în care s-a scufundat mărturia lui. Așa spune Biblia. „Cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește pentru că el nu poate păcătui.” Cum puteți spune că un om este păcătos când între el și Dumnezeu este Înălbitorul Sângelui lui Isus Hristos care dizolvă păcatul încât nu va mai rămâne nimic din el? Vedeți? Cum ar fi posibil ca Sângele curat al lui Hristos să lase vreun păcat să treacă? Nu poate!

Isus a spus: „Fiți desăvârșiți așa cum Tatăl vostru din ceruri este desăvârșit.” Cum putem noi să ne gândim că suntem desăvârșiți? Dar Isus a cerut aceasta, iar dacă El a cerut-o, trebuie să creeze o cale pentru aceasta. Și a făcut-o: propriul Său Sânge.”

Țineți minte! Dacă Dumnezeu ridică o cerință pe care aleșii Săi trebuie s-o împlinească, El trebuie să pregătească și o cale pentru acea cerință. El a fost jertfit pentru greșelile noastre, dar a fost înviat pentru neprihănirea noastră (Amin), ceea ce înseamnă că atunci când a înviat din morți, noi am fost socotiți neprihăniți în întregime. Care este calea? Propriul Său Sânge. Cum putem avea parte de El? *„Printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup”,* iar Sângele se află în Trup. Amin! Ce este aplicat asupra noastră? Viața care Se află în Sânge. În voi nu este pusă partea chimică, ci Viața care Se află în Sânge. Astfel, când acea Viață Se întoarce la voi, primiți Sângele și sunteți Mireasa fără pată și fără zbârcitură a lui Isus Hristos.

Haman nu va mai avea de ce să vă acuze pentru că atunci când vă acuză pe voi, el Îl acuză pe Isus Hristos pentru că voi sunteți înveliți în Sângele Lui. Acestea sunt mai mult decât niște afirmații pline de entuziasm rostite într-un serviciu religios. Aceasta trebuie să fie Viața; aceasta trebuie să fie: „Îmi cunosc poziția și știu unde am ajuns, așa că nu mai trebuie să accept orice vine de la Haman, nu mai trebuie să suport toate acestea și nu mai trebuie să stau departe de tronul lui Dumnezeu,

fiindcă am acces la tronul Său și pot veni cu îndrăzneală la scaunul îndurării.” De ce? Pentru că El mi-a întins sceptrul, m-a numit deja Iubita Lui, sunt deja moștenitor împreună cu El și am făgăduințele.

Așadar, El a fost jertfit pentru fărădelegile noastre, pentru păcatele noastre și a fost înviat din nou pentru neprihănirea noastră.

Acum aș vrea să reluăm ceva de duminică, ceva ce doresc să înțelegem. Este vorba de Levitic 23. Dar înainte de a merge în Levitic, aș vrea să vă citesc din Cântarea cântărilor 4.7:

„Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur.”

Să luăm aceasta și s-o punem în inima noastră. Cine vorbește aici? „Solomon” îi vorbește Miresei.

„Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur.”

Aleluia! Să mergem în Levitic 23 și să începem să citim de la versetul 9. Aici avem sărbătoarea Întâilor roade care este cea de-a treia sărbătoare. Este ziua în care a înviat Isus, pentru că El nu a înviat în ziua a șaptea, ci în prima zi. El a înviat duminică dimineața, în prima zi a săptămânii, iar când a venit la Viață era dimineața foarte devreme. Amin! El a înviat în același timp în care evreii țineau sărbătoarea Întâilor roade, pentru că El a fost Întâiul Rod al celor ce dormeau. Când a înviat Isus, au înviat toți sfinții Vechiului Testament.

Să citim aceasta:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pârgă a secerișului vostru.

El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat.” (v. 9-11).

Să citim încă o dată:

„El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit.”

Noi am vorbit despre aceasta, dar aş vrea s-o luăm mai încet ca să putem înțelege bine.

În predica „Răsăritul Soarelui” citim:

„Orice sărbătoare sfântă trebuia să fie ținută în ziua de Sabat, care era ziua a șaptea a săptămânii, sâmbăta. Dar ați observat că la această aducere aminte snopul era legănat în prima zi a săptămânii?”

Aici, el vorbește despre legănarea snopului cu ocazia sărbătorii Întâilor roade.

„Snopul, care era format din primele semințe semănate care crescuseră și erau coapte, era tăiat și dus la preot, iar el îl lua și îl legăna înaintea Domnului pentru trecerea lor, ca să primească ei trecere. Ei mergeau cu snopul lor, iar el trebuia să-l legene înaintea Domnului...”

Când se cocea prima parte a recoltei, era tăiată jos și legănată înaintea Domnului ca să primim trecere înaintea Lui.

Dacă snopul adus pentru legănat este acceptat, sunteți acceptați și voi. A fost acceptat Snopul nostru pentru legănat? Atunci am fost acceptați și noi. Dacă era acceptat snopul adus pentru legănat, era acceptată toată recolta.

Vedeți, exista o recoltă întreagă, o recoltă de orz, care a ieșit la suprafață în Vechiul Testament. Ei stăteau acolo, iar Primul care a ajuns la maturitate a fost Isus Hristos. El a murit, iar când a fost înviat, toată recolta aceea a primit trecere. De ce? Tot ce aveau ei era ispășirea făcută de tauri, de țapi, etc., dar toți așteptau adevărata Ispășire, așteptau pe Cineva, așteptau ca Snopul să fie legănat pentru ei ca să poată primi trecere. Ei așteptau în pământ cu credința că El va veni, pentru că tot ce au avut a fost o jertfă înlocuitoare.

Așadar, ei așteptau acolo, iar când Snopul legănat a primit trecere, când El a înviat din mormânt, mulți din sfinții Vechiului Testament au înviat și au venit la suprafață odată cu El. De ce? Pentru că dacă a primit trecere Snopul legănat, au primit trecere și ei.

Ce altceva trebuiau să facă ei pentru a învia în acea înviere? Ce altceva trebuiau să dovedească? Nimic. Ei au crezut Cuvântul pentru ziua lor, porțiunea care le-a fost dată lor și nu mai exista nimic altceva ce ar fi trebuit să facă. Dar când a fost legănat Snopul, aceea a fost învierea lor pentru că au primit trecere.

„Ei mergeau cu snopul lor, iar el trebuia să-l legene înaintea Domnului...”

Nu în ziua de Sabat, în ziua a șaptea, ci în prima zi, pe care noi o numim duminică, d-u-m-i-n-i-c-ă.

Bineînțeles, acesta este un cuvânt roman pe care ei l-au folosit pentru a numi ziua ținută în cinstea soarelui. Dar cum s-a schimbat!

Acum nu mai este „s-o-a-r-e-l-e”, ci este „z-i-u-a F-i-u-l-u-i”, „ziua Fiului”, în care (Întâiul înviat din morți al lui Dumnezeu) trebuie să fie legănat deasupra holdei de grâu, a adunării, pentru că noi suntem sămânța Lui; aceasta este Pârگا celor care dormeau, legănată în prima zi a săptămânii.”

Snopul a fost legănat la înviere, iar pentru că El a primit trecere, toată recolta a primit trecere. Cât de clară este cartea Leviticului! El a fost legănat ca să primim noi trecere.

Apoi, ajungem la sărbătoarea Rusaliilor. Să citim din Levitic 23.15:

„De a doua zi după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi.”

Acum, vom număra șapte cicluri de șapte pentru că Sabatul este ziua a șaptea. Fiecare Sabat înseamnă șapte zile.

„Să numărați cincizeci de zile, până în ziua care vine după al șaptelea Sabat, și atunci să aduceți Domnului un nou dar de mâncare.

Să aduceți din locuințele voastre două pâini, ca să fie legămate într-o parte și într-alta; să fie făcute cu două zecimi de efă din floarea făinii și coapte cu aluat: acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul.”

Când legănau cele două pâini, nu scrie nicăieri că ele trebuiau să primească trecere. De ce? Pentru că Snopul primise trecere. Ei luau boabele, viața care ajungea la coacere și o coceau amestecată cu aluat, iar când era coaptă cu aluat se obținea o pâine. Așadar, erau legămate două pâini, iar bobul care primise deja trecere se afla în pâine cu aluatul. Aluatul este un simbol al păcatului, iar noi avem în trupul nostru aluat din pricina hibridării, avem pâinea coaptă cu aluat, dar Snopul care primise trecere urma să vină în pâinea care era legănată chiar dacă aceasta avea aluat în ea.

Vedeți? Satan încearcă să ne spună: „Voi aveți aluat! Voi aveți aluat!”, dar Snopul care a primit trecere se află în mine cu aluatul, iar eu nu privesc la aluat, ci la Snopul care a primit trecere. Snopul a fost acceptat pentru mine, iar dacă a fost acceptat El, este acceptată și pâinea.

Așadar, când ajungem la sărbătoarea Rusaliilor nu se spune că s-ar putea ca pâinea să fie primită, ci scrie că Snopul a fost primit, iar dacă El a fost primit, atunci și pâinea, biserica coaptă cu aluat este primită de Domnul. Amin! Când s-a întâmplat aceasta? După șapte Sabate. După ce au numărat șapte Sabate, adică patruzeci și nouă de zile, au mai adăugat o zi pentru a avea cincizeci de zile. Ce avem la cincizeci de zile? Jubileul. Ce este Jubileul? Jubileul este ziua când grâul se află în pâine și este legănat înaintea adunării. Ce este Jubileul? Jubileul nu este slujba unui profet; Rusaliile nu sunt slujba unui profet.

Fratele Branham ne-a spus că snopul era prima parte a recoltei care ajungea la maturitate. Prima parte a recoltei care a fost luată și legănată a fost Hristos lucrând în acel bărbat; nu a fost acel om, ci Hristos. Prima parte a Cuvântului care a ajuns la maturitate a fost legănată și primită. Cum știm că a primit trecere? Pentru că Îngerul puternic a venit jos. El nu ar fi venit niciodată jos dacă Snopul nu ar fi primit trecere. Snopul a fost legănat înainte ca Îngerul puternic să vină jos, pentru că a fost un fiu al omului care-L descoperea pe Fiul omului. Fiul omului a venit jos și a lucrat prin slujba unui profet. Ce a făcut El? A arătat că plinătatea Cuvântului S-a întors și că El era Snopul legănat înaintea Domnului. De ce? Ca să primim trecere noi.

Când a primit trecere Snopul, Îngerul puternic a venit jos. Și unde a mers El? Nu în Snop, ci în pâine. Aleluia! Copt cu aluat în pâinea pentru legănat, iar acum, a doua din cele două pâini Alfa și Omega, este legănată din nou. Nu mai este legănat Snopul, ci pâinea. Unde? În Jubileu. Când a fost Jubileul? Când a sunat Trâmbița din Apocalipsa 10. Ce a fost aceasta? Jubileul.

Când am ajuns la sfârșitul celor șapte cicluri de șapte, noi am pășit în Jubileu. Ce este Jubileul? Viața care Se afla în Snopul legănat a venit acum în Biserică.

Amintiți-vă că fratele Branham a spus că Duhul Sfânt a fost legat timp de aproape două mii de ani, dar va fi eliberat în timpul de seară, prin Mesajul timpului de seară, înapoi în Biserică, înapoi în popor, înapoi în pâine.

Așadar, noi avem Alfa și Omega, Rusalii la început și Rusalii la sfârșit. Amin! Cum

este pâinea aceasta? Coaptă cu aluat, exact ca prima. Amin! Duhul Sfânt turnat. În ziua de Rusalii, Viața care era în Snop a venit jos peste cei aflați în camera de sus, iar ei au ieșit afară. Ce erau ei? Pâinea legănată înaintea adunării.

Chiar după aceea, Petru a mers în Antiohia pentru a predica neamurilor, dar când au venit evreii acolo, el a jucat rolul unui fățarnic. Când a văzut că au apărut evreii, el s-a separat de neamuri și nu a mâncat cu ei, dar Pavel l-a mustrat pe față și i-a spus: „Cum poți face aceasta?” Ce era aceasta? În Petru, în trupul său de carne hibrid exista încă aluat. Acolo mai era încă aluat, dar acest lucru nu conta pentru că trebuia să fie copt cu aluat. Așadar, nu aluatul a primit trecere, ci grâul amestecat cu aluatul a făcut ca pâinea să fie primită.

Prieteni, Dumnezeu nu ar fi deschis niciodată Pecețile dacă nu ar fi fost legănat Snopul. Deci, El a deschis Pecețile pentru că a fost primit Snopul, iar dacă a primit Snopul, Îngerul puternic a venit jos, Duhul Sfânt S-a întors din nou în Biserică. Cât timp a fost legat? Aproape două mii de ani. El a fost revărsat în ziua de Rusalii, copt în pâine, dar după aceea a existat o spărtură, o gaură, un interval. Care este spărtura? Epocile bisericilor. Epocile bisericilor au fost spărtura făcută în biserică. Pomul Mireasă a fost mâncat și apoi restituit; a doua Eva căzută a fost restituită din nou. Aceasta a fost gaura, spărtura, dar El a făgăduit că în ziua acesta, o va repara. Ce va face El? Va lua epocile bisericilor, le va face ghem și le va arunca, aducând cele două pâini din nou împreună, pentru că noi ne întoarcem exact unde a căzut biserica.

Vedeți, El a îndepărtat spărtura, a reparat gaura și ne-a adus înapoi la învățăturile originale ale lui Pavel. Ne-a adus înapoi la Scripturi, la Cuvânt, ne-a adus înapoi la Adevăr, la măsura deplină a Duhului Sfânt, a reparat spărtura care sunt epocile bisericilor.

Cum știm noi că am primit trecere? Pentru că Snopul legănat a primit trecere. Ce este fotografia cu Norul supranatural? Dovada că noi am fost primiți. Dovada că suntem Mireasa fără păcat, fără pată și fără zbârcitură a lui Isus Hristos.

Fratele Branham a spus în „Răsăritul Soarelui”:

„Hristos a fost Primul care a înviat dintre toți profeții și așa mai departe. El a fost preumbrit în multe locuri și a fost Întâiul Rod al celor care dormeau. La venirea lui Hristos în Mireasa ieșită afară din biserică, în zilele din urmă, va trebui să fie din nou un Snop legănat.

Legănarea snopului! Ce era snopul? Primul care ajungea la maturitate, primul care dovedea că era grâu, care dovedea că era un snop.

Aleluia! Sunt sigur că înțelegeți despre ce vorbesc. A fost legănat deasupra poporului, iar prima dată, va veni la suprafață pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denomiționalismul întunecos...

Ce este epoca Miresei? O înviere. Ce fel de înviere? O înviere din denomiționalismul întunecos. Am fost noi înviați din denomiționalismul întunecos? Atunci am fost înviați în epoca Miresei.

„...iar prima dată, va veni la suprafață pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denomiționalismul întunecos; va fi un Mesaj, că maturitatea deplină a Cuvântului S-a întors înapoi din nou în puterea Sa deplină și este legănat deasupra oamenilor, prin aceleași semne și minuni pe care le-a făcut El în trecut.”

S-a întâmplat aceasta? A venit Snopul pentru legănat? A fost legănat? A fost primit? Atunci, ce urmează în ciclu? Următorul lucru în ciclu este ca El să vină în pâine și să fie legănată pâinea. Nu contează cât de timidă este o mireasă, nici că nu-i place să stea în fața oamenilor. Există un lucru care o va pune în fața oamenilor, iar aceea este ziua nunții ei. Există un singur moment în care ea trebuie să stea lângă acel bărbat în mod fizic, iar atunci nu contează cât este de timidă; există un singur lucru care o va face să iasă în față și să se arate, iar acela este mirele care stă acolo, este ceremonia nunții.

Dar Mireasa nu trebuie să fie timidă fiindcă Ea trebuie să fie legănată deasupra adunării. Ea este o pâine pentru legănat și nu o pâine ascunsă. El a spus: „Aduceți-o din casele voastre și legănați-o!” Este Viața lui Hristos arătată, Viața care este coaptă în pâine și care este arătată ca s-o vadă toată lumea.

„În dimineața de Paști nu a înviat numai El, ci și biruatorii Săi au înviat împreună cu El. Ei erau în Hristos la răstignirea Sa și erau în El la învierea Sa. Noi suntem biruatorii aduși la Viață după ce am fost morți în întuneric, în lumea întunecoasă a necredinței în care ne-au tras bisericile, denomițiunile și așa mai departe. În noi există Ceva care strigă: „Oh, Îl doresc pe Dumnezeu! eu însetez și flămânez după Dumnezeu.” Astfel, ne-am alăturat metodiștilor, baptiștilor, penticostalilor, prezbiterienilor, etc, dar cu toate acestea, ceva era greșit și nu L-am putut găsi încă. Dar dintr-o dată, în timp ce bâjbâiam prin întuneric, marea înviere a venit la noi în manifestarea Cuvântului făgăduit al lui Dumnezeu.”

Ce este aceasta? Marea înviere care a venit la noi.

În predica „Al treilea Exod” citim:

„Astăzi se petrece la fel. Dumnezeu Își cheamă poporul ales, iar ei sunt aleși acum. Pentru ce sunt aleși acum? Pentru o înviere. Ce fel de semn le arată El? Semnul învierii.”

De ce ne-a arătat El semnul Salvatorului înviat? Pentru că noi suntem poporul învierii, și pentru că am fost aleși pentru o înviere, El ne-a arătat, ne-a demonstrat semnul învierii.

„Ce le-a arătat El lor? Un semn al izbăvirii, ca să-i izbăvească din robie, un semn al puterii care putea închide sau întuneca cerurile.

Iar acum, El arată puterea învierii Fiului Său care trăiește printre noi, ca să ne învie din mormântul și cimitirul în care ne aflăm, în Țara pe care ne-a făgăduit-o, știind Semnul învierii, chemarea afară din Egiptul spiritual și Babilonul spiritual.”

În 2Corinteni 5.21 scrie:

„Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

Noi suntem deja Estera. Suntem deja căsătorită, suntem deja primită. Haman ne tulbură, dar tot ce trebuie să facem noi este să ne apropiem de Împărat. Haman trebuie să plece pentru că nu va mai fi nici un pârâș. Cine poate pune ceva pe seama aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care ne socotește neprihăniți, așa că „nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” Nu că ei nu se află încă în trup, pentru că sunt încă în trup, dar nu mai umblă după poftele firii, ci după călăuzirea Duhului. De aceea, nu mai există nici o osândire pentru ei.

Să nu lăsați diavolul să vă spună cu nu sunteți buni de nimic, pentru că dacă faceți aceasta, nu veți reuși. El este un mincinos, dar noi suntem Mireasa fără pată și fără prihană a lui Isus Hristos, prin virtutea nașterii din nou. În pâinea care era legănată exista mult aluat, dar nu aluatul era legănat, ci grâul care se afla în ea. Aleluia! Puteți vedea ziua în care ne aflăm?

În Efeseni 2.1 scrie:

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre.”

În limba engleză acest verset a fost tradus: „Pe voi care erați morți în greșelile și în păcatele voastre, v-a adus la Viață El.”

Aici scrie că „ne-a adus la Viață”, nu că ne va aduce la Viață. Ce înseamnă „a fi adus la Viață”? „A fi făcut viu.” Am fost făcuți vii? Absolut! Eram morți? Eram morți, dar am fost făcuți vii, am fost înviați.

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre,

în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.” (v. 1-3).

Nu exista nici o diferență între noi și ceilalți, fiindcă toți trăiam în poftele firii.

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).” (v. 4-5).

Aceasta este poziția noastră. Noi am fost morți în păcat și fărădelege, dar El ne-a adus la Viață și ne-a ridicat, „ne-a adus la Viață împreună cu Hristos.”

Prieteni, noi stăm deja cu El în locurile cerești, în Hristos Isus, de aceea, trebuie să încetăm să ne comportăm ca și cum am fi slabi. Noi trebuie să credem! Noi stăm împreună cu El, suntem în El și El este în noi, de aceea, trebuie doar să credem.

De multe ori când chemăm pe cineva să ni se alătore în rugăciune, o facem ca să ne întărim credința. Dacă aveți nevoie să fiți întăriți în credință, cereți aceasta pentru că nu este nici o problemă. Dacă aveți nevoie ca cineva să se roage cu voi, chemați pe cineva fiindcă nu este greșit, dar Mireasa trebuie să ajungă într-un loc în care poate sta singură pe Cuvânt, singură. De ce? Pentru că cred Cuvântul, eu am încredere în ceea ce spune El. Sunt încă aluat, dar totul este Cuvântul care este în mine, iar El va fi legănat deasupra oamenilor.

David nu a avut nevoie de nimeni ca să-l doboare pe Goliat. El a spus: „Cum este posibil ca acest filistean netăiat împrejur...” Ce făcea el? Îl repera pe Haman. Cum? Îl numea netăiat împrejur. Ce este tăierea împrejur? Un simbol al Duhului Sfânt.

Prieteni, cum poate să ne învingă cancerul dacă Îl avem pe Hristos trăind înăuntru? Cum poate să ne biruiască orice altceva când Hristos trăiește în noi? Noi am primit deja ungera care a fost turnată peste noi de către un profet și am primit trecere înaintea Lui ca iubită a Sa, așa că nu mai trebuie să ne temem de nimic.

David a putut merge singur. Samson nu a avut nevoie de ajutor, iar noi avem nevoie numai de credință. Samson nu a avut nevoie de mușchi, pentru că atunci când a renunțat la descoperire, nu a mai avut nici o putere. El a primit o descoperire, iar aceea i-a arătat că el era pus deoparte pentru Dumnezeu. Ce i-a arătat că el era pus deoparte pentru Dumnezeu? Cele șapte șuvițe, descoperirea celor șapte Pечеți, i-au descoperit că el era deosebit și pus deoparte pentru Domnul. Credința aceasta i-a dat putere să biruiască armate.

Prieteni, și noi avem șapte șuvițe care ne atârnă pe cap. Amin! Nu sunt mușchii noștri, aluatul nostru, ci este El care trăiește în noi.

Mireasa trebuie să urce mai sus! Noi trebuie să ne suim mai sus, astfel încât El să Se uite la noi și să spună: „Femeie, unde îți sunt pârâșii?”, iar noi să răspundem: „Unde stau eu...”

Țineți minte că în Ioan 8 era numai femeia și Hristos. Nu mai era nimeni altcineva, iar unde stăm noi, suntem doar noi și Hristos.

„Femeie, unde îți sunt pârâșii?”

„Eu stau în locurile cerești în Hristos Isus și nu văd pe nimeni!”

Începem să ne vedem poziția? Ce sunt locurile cerești? Poziția credinciosului în Hristos. Aleluia! Cel care a făcut această lume prin Cuvântul vorbit, ne-a dat nouă Cuvântul vorbit, ca să luăm ceea ce ne aparține în această creație. Noi trebuie doar să credem, să stăm pe aceasta și să acționăm, iar Împăratul Își va ține Cuvântul. Noi nu avem nimic de dovedit. El a făgăduit totul, iar noi vom sta pe ceea ce a spus El pentru că Domnul nu este ca un om ca să mintă.

Noi vom sta aici până când El Își împlinește Cuvântul Său. Aleluia! Amin!

